

Sygn. akt I C 465/16 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sekretarz sądowy Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2016 roku w Głubczycach

na rozprawie

sprawy z powództwa **Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej Ziemi (...)** z siedzibą w C.

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej Ziemi (...) z siedzibą w C. kwotę 7.089,55 zł (siedem tysięcy osiemdziesiąt dziewięć złotych i 55/100) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, których wysokość nie może przekraczać w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia 20 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddała,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.506,00 zł (dwa tysiące pięćset sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 465/16 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 20 czerwca 2016 r. powód Spółdzielcza (...) z siedzibą w C. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. P. na swoją rzecz kwoty 7.089,55 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 14% rocznie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwany poręczył za zaciągniętą przez D. P. pożyczkę, która zaprzestała spłaty, stając się tym samym zobowiązany do zapłaty kwoty pożyczki wraz z odsetkami i innymi należnościami.

Na rozprawie z dnia 15 grudnia 2016 r. /karta 22 akt/ pozwany M. P. uznał żądanie pozwu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 stycznia 2012 r. D. P. zawarła ze Spółdzielczą (...) z siedzibą w C. umowę pożyczki na cele mieszkaniowe nr 3/01/12/22, na kwotę 20.500 zł.

Zgodnie z pkt 18 umowy roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 24%. W pkt 20 umowy zastrzeżono, iż w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia pobierane są odsetki według stopy procentowej o jakiej mowa w pkt 18 umowy.

Za zobowiązania wynikające z przedmiotowej umowy poręczenia udzielił M. P..

dowód: umowa pożyczki karta 16-19

W związku ze śmiercią D. P. powód wezwał poręczyciela do spłaty zadłużenia z tytułu zawartej umowy pożyczki, które wynosiło 7.089,55 zł.

dowód: wydruk operacji karta 14 akt,

wezwanie do zapłaty karta 15 akt,

Od 05 marca 2015 r. stopa lombardowa Narodowego banku Polskiego wynosi 2,5%.

fakty powszechnie znane

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

W niniejszej sprawie w istocie wszystkie okoliczności faktyczne pozostawały pomiędzy stronami bezsporne, albowiem pozwany M. P. na rozprawie uznał żądanie pozwu, nie składał żadnych zastrzeżeń odnośnie zasadności ani też wysokości dochodzonej pozwem należności.

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Uznanie powództwa odnosi się zarówno do podstawy prawnej, jak i faktycznej zgłoszonego żądania i stanowi akt dyspozycyjny podlegający kontroli sądu (por. orz. SN z 28 października 1976 r., III CRN 232/76, OSNCP 1977, nr 5-6, poz. 101, z 14 września 1983 r., III CRN 188/83, LexPolonica nr 312558, OSNCP 1984, nr 4, poz. 60; wyr. SN: z 18 marca 2011 r., III CSK 127/10, LexPolonica nr 3035813, OSNC 2012, nr A, poz. 17; z 9 listopada 2011 r., II CSK 671/10, Lex nr 1102854).

Z art. 213 § 2 k.p.c. wynika, że sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W razie wystąpienia jednej z powyższych przesłanek sąd wydaje niezaskarżalne zażaleniem postanowienie stwierdzające bezskuteczność uznania powództwa przez pozwanego.

W ocenie Sądu, dokonane przez M. P. uznanie powództwa w zakresie należności głównej jako skuteczne wiązało Sąd, co w konsekwencji uzasadniało uwzględnienie żądania pozwu w zakresie dochodzonej przez stronę powodową kwoty 7.089,55 zł. Natomiast uznanie powództwa w zakresie odsetek, jako sprzeczne z przepisami prawa i zasadami współżycia społecznego, należało uznać za bezskuteczne. Zważyć bowiem należy, iż w pkt 20 umowy pożyczki z dnia 04 stycznia 2012 r., jednoznacznie zastrzeżono, iż od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia

powództwa od całości zadłużenia pobierane są odsetki w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym. Strona powodowa nie wykazała, aby powyższe ustalenia w zakresie wysokości odsetek miały pomiędzy stronami ulec zmianie. Nie ulega przy tym wątpliwości, co jest faktem powszechnie znanym, który sąd bierze pod uwagę nawet bez powołania się na nie przez strony (art. 213 § 1 k.p.c.), iż od dnia 05 marca 2015 r. stopa lombardowa Narodowego Banku Polskiego wynosi 2,5%, a zatem na dzień wniesienie pozwu czterokrotność tejże stopy wynosiła 10%.

Ponadto od dnia 01 stycznia 2016 r. wprowadzono instytucję odsetek maksymalnych za opóźnienie, których stronom nie wolno przekraczać.

Stosownie do art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

§ 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

§ 2¹. Maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

§ 2². Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

§ 2³. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy.

W świetle powołanych przepisów, mając na względzie skuteczne pomiędzy stronami postanowienia pkt 18 i 20 umowy pożyczki, stwierdzić należy, iż odsetki w wysokości 14% w stosunku rocznym liczone od dnia 20 czerwca 2016 r., których zasądzenia domaga się strona powodowa, przekraczają wysokość zastrzeżonych w umowie odsetek, a mianowicie czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, która aktualnie wynosi 10%. W konsekwencji powyższego, w ocenie Sądu, zgodnie z wiążącymi strony zapisami umowy pożyczki oraz przepisem art. 481 k.c., od kwoty 7.089,55 zł należało zasądzić odsetki umowne za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, których wysokość nie może przekraczać w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia 20 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zaś zakresie, tj. co do odsetek w wyższej wysokości, powództwo podlegało oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia brzmienie art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Od pozwanego na rzecz powoda, zgodnie ze zgłoszonym w pozwie przez zawodowego pełnomocnika żądaniem w zakresie wysokości zwrotu kosztów procesu, którym Sąd był związany, zasądzono kwotę 2.506,00 zł na którą składała się: kwota 89,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym w kwocie 2.400,00 zł, to jest według stawki minimalnej, zgodnie z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.